

Из пжтя той разправяше на Андрешка своите планове, какъв ще стане: ако не може княз, най-малко генерал.

Пжтуването продължи досга време. Малко по малко Петрушко почна да замлжква, умжлча се сжвсем и заспа. И спатой, додето Андрешко не го мушна в гжрбжт и му каза: „Пристигнахме!“

Петрушко отвори очи. Наистина те бяха в града. И огледа той наляво, огледа надясно — навред кжщи, много кжщи, нищо друго освен кжщи.

„Чичо Андрешко,“ попита той, „защо има тук толкова много кжщи?“

„Защото е град“, отговори Андрешко. „В коя улица живее вуйчо ти?“

„В улица — в улица — в улица — тя носи име на мжж,“ заекваше затруднително Петрушко. „И на кжщата има 5, толкова пржста имам“. И подаде той едната от малките си мургави ржце под носа на Андрешка.

Андрешко помисли малко и каза:

„Тук, наблизу е Денкова улица, да не е тя?“

„Тя, тя е“, извика Петрушко, „тя носи име на мжж; тжй се казва нашия ковач!“

Наскоро колата спря пред една голяма бяла кжща с хубава градина отпред. Тя беше оградена с хубава желязна ограда.

„Ех че хубаво живее Петрушков чичо — не може да се откаже!“ помисли си Андрешко очуден и пусна торбата с картофите от колата долу. Петрушко се поклони гордо, взе кошницата с яйцата и с очи потжрси баничката си.

„Чакай, баничката ти се лепнала отзад на панталоните. Заплеснико, в сжня си седнал вжрху нея.“

Засрамен тури Петрушко смазаната баничка в един жгжл на колата и слезе долу.

„Пожелавам ти хубав живот. Кога дойда пак, ще те посетя. Сбогом, Бог да ти е на помощ!“ каза Андрешко и подкара колата.

III.

Петрушко застана пред високата ограда и с разтупкано сжрце се опита да отвори вратата. Но колкото и да блжскаше и натискаше, вратата не се отваряше.

Един мжж, който минаваше в това време край него, се засмя и каза:

„Момче, звжни!“